

A close-up portrait of Chiara Amirante, a woman with dark hair, smiling warmly. She is wearing a dark top and a thin necklace with a small cross pendant. The background is a soft, light blue color.

CHIARA AMIRANTE

SAMO
LJUBEZEN
OSTANE

RESNIČNA ZGODBA ŽENSKE,
KI REŠUJE MLADE IZ PEKLA ULICE

Predgovor: tenorist Andrea Bocelli, spremna beseda: škof Andrej Glavan

UVOD

Vse mine, samo ljubezen ostane! Ta tako preprosta misel se je pred leti čedalje globlje sidrala v moje srce. Zdravniki so bili jasni: zelo redka bolezen, ki mi je postopoma jemala vid, ni ozdravljiva. V kratkem – so mi rekli – boš oslepela. Šlo je za bolezen, ki mi je povzročala stalne trgajoče bolečine po vsem telesu, in zdelo se je, da jih nobeno protibolečinsko sredstvo ne more pomiriti. Čeprav je bila ta bolečina človeško gledano neznosna, sem v sebi izkušala globok mir. Čim bolj se je svet skrival pred mojimi očmi, tem bolj sem čutila nujno potrebo, da mu grem naproti in da z drugimi, predvsem z najbolj obupanimi, delim nenadno odkritje, da je veselje, ki nam ga daje Kristus, mogoče tudi v najbolj dramatičnih okoliščinah, ki nam jih nameni življenje.

Že nekaj časa sem ponoči sanjala osupljive sanje.

Bila sem na nepriljudnem kraju, ki so ga obkrožale gore, in zasledovali so me pošastni stvori peklenškega videza. Začela sem teči proti vrhu neke gore, skušala sem uteči njihovim grožnjam, toda ko sem prispela do vrha, sem doumela,

da ni nobene poti za beg. Pogledala sem navzdol, v grozi, da bom strmoglavila z vrha, in videla, da je bilo na dnu doline ljudstvo obupanih, ki tulijo in dvigujejo roke proti meni, kakor da bi prosili za pomoč. Bila sem razdvojena med željo, da bi pomagala svojim bratom, in strahom, da bi se zrušila v to brezno. Bala sem se, da bi umrla, če bi se spustila v dolino.

Takrat tiste nočne more nisem znala opisati, nisem znala tolmačiti njenega pomena. Pozneje, ko sem začela hoditi po poti noči, so se mi v spomin vrnile tiste podobe in imela sem občutek, da sem jih že videla. V strahoviti resničnosti, ki me je obdajala, sem zagledala obličja, podobna tistim iz sanj, in začela sem si prizadevati, da bi se odzvala na njihov klic bolečine. Spet sem pomislila na svojo zgodbo in na to, kako me je Gospod spremljal vzdolž neprehodnih poti, ki so me brez vsakega mojega pričakovanja popeljale sredi tistih, ki jim rečem »ljudstvo noči«.

Vsako srečanje je bilo odpirajoči se pekel, prepad, v katerega sem vstopala postopoma, pa tudi kontemplacija nečesa lepega, kar se je dogodilo: morda je bilo samo to, da se je spet prižgalo upanje, želja, da bi bilo mogoče na novo odkriti možnost življenja v polnosti. »Če se boste držali mojih zapovedi, boste ostali v moji ljubezni ... To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno« (Jn 15,10–11). In res, v teh besedah iz evangelija po Janezu je moje srce našlo temeljni odgovor in prav tukaj se je začela moja pustolovščina. Ki že dolgo ni več samo moja, ampak je pustolovščina tisočev prijateljev in bratov, ki so iz solidarnosti sklenili dan za dnem hoditi skupaj z mano proti tem novim čudovitim obzorjem, ki nam jih zmeraj razpira ljubezen.

HOČEM ŽIVETI ZA NEKAJ VELIKEGA

Rodila sem se v čudoviti družini in nikoli se ne bom naveličala izražati hvaležnosti za to milost. Moja starša sta bila oba verna, vendar nista veliko sodelovala v življenju Cerkve. Ko pa sta srečala Chiaro Lubich in Gibanje fokolarov, ki ga je ustanovila, sta doživela močno izkušnjo spreobrnjenja in se pognala v pustolovščino, ki ju je popeljala k prenovi njunega življenja. Boga sta postavila v središče in si prizadevala radikalno živeti izkušnjo evangelija. Imela sem še nadaljnjo milost, da sem bila spočeta v času, ko sta intenzivno izkušala to Božjo ljubezen, tako da sta me takoj, ko sta izvedela, da obstajam, posvetila Mariji in njenemu brezmadežnemu Srcu. V tistem obdobju sta živela v Rimu, blizu postaje Termini,¹ in moja mama je šla vsak dan k maši v cerkev Santa Maria Maggiore. Tako sem se že v materinem trebuhu začela vsakodnevno hraniti z evharistijo.

¹ Osrednja rimska železniška postaja. Op. prev.

Rodila sem se 20. julija leta 1966. Iz najzgodnejšega otroštva se spominjam zelo lepega ozračja, v katerem smo si stalno prizadevali v življenju udejanjati odlomek: »*kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi*« (Mt 18,20), ki ga intenzivno živi Gibanje fokolarov. Na ta način sem konkretno zaznala, kako močna je skupnost, ne samo med mojimi starši, ampak tudi med člani skupnosti, ki so jih obiskovali: vse je združeval »Jezus med nami«.

Zaradi očetove službe smo se večkrat selili iz kraja v kraj, iz Rima v Aleksandrijo, nato v Ferraro, potem v Cagliari, Ancono, Brindisi, potem spet v Rim. Vrsta selitev pa se mi ni zdela travmatična, temveč se mi je razodela kot izkušnja, ki me je zelo bogatila, saj smo povsod našli skupnost ljudi, ki jih je družil evangelij. V ničemer se mi ni zdelo, da bi me presajali iz enega kraja v drugega, ampak sem vedno čutila, da sem doma, kakor sem hotela izraziti v pesmi *Moj dom je svet*.

*Moj dom je svet,
moja dežela so nebesa,²
moja domovina srce vsakega človeka.
In katerega koli človeka srečam – tam je moj zaklad;
v mrakobi temin – tam je moja luč;
v muki trpečega človeštva, ki vpije –
tam je moje srce.*

Že kot majhna sem začela hoditi na mariapolije, enotenske srečanja, ki jih je organiziralo Gibanje fokolarov za družine in ljudi vseh starosti, v katerih si vsi prizadevajo poglobiti nekatere vidike evangelija. Mariapoli pomeni »Marijino mesto« in v dneh, ki jih udeleženci preživljajo skupaj, si vsi intenzivno prizadevajo živeti zapoved medse-

² Lahko pa tudi: »*moja zemlja je nebo*,« odvisno od branja. Op. prev.

bojne ljubezni. Tudi jaz sem doživljala posebno veselje in zdelo se mi je, da se resnično dotikam nebes.

Iz teh prvih izkušenj je zrastle domačnost z Jezusom, ki je za vedno zaznamovala moje doživljanje in udejanjanje vere. Vse, kar se mi je dogajalo, sem zaupala Jezusu, govorila sem z njim o tem, prosila sem ga za predloge, kaj naj storim.

V otroštvu sem imela tudi velik dar, da sem preživela veliko časa v stiku z naravo, bodisi na podeželju bodisi na morju ali v gorah. Zelo pogosto so me očarale čudovite pokrajine. Vsakič, ko sem opazila lepoto stvarstva, sem pomislila: »Če je sončni zahod tako lep, kako lep mora biti Bog, ki ga je ustvaril! Če sem v pesmi ptičev zaznala tako čudovit koncert, kakšen mora biti koncert nebes, koncert Ljubezni nad ljubeznimi? Če sem ob pogledu na vrhove gora ostala brez daha, kakšno mora biti šele veličastvo Božje lepote? Kaj se bo zgodilo, ko ga bom lahko gledala iz obličja v obličje?« Veliko časa sem preživljala prevzeta od misli na noro Božjo ljubezen, na njeno osupljivo lepoto in resnico, ki je Bog, od katere lahko zaznavamo samo majhne prebliske svetlobe.

Že pri petih letih so se mi zastavljala prva življenjska vprašanja. Ljubezen, ki sem je bila deležna doma in v skupnosti, sem primerjala s tem, kar sem poslušala na televiziji ali kar sem razumela iz pogovorov mojih staršev, in zdelo se mi je, da doživljam trenutke silno velikega trpljenja, ko se z roko dotikam drame bolečin, smrti, neljubezni, ki se pogosto pojavlja med ljudmi. V sebi sem čutila močno bolečino: če je Bog ljubezen – sem se spraševala – kako je mogoče, da je na svetu vse to trpljenje? Če je Bog ljubezen, kako je mogoča smrt, kako je mogoče, da obstajajo nedolžni otroci, ki so umorjeni ali ki trpijo, kako je mogoče, da se sme zgoditi toliko krivic? Vprašanja, ki so me čedalje bolj težila, so postajala predmet pogovora med obroki, še posebej z mojim očkom, čigar srce je prav tako stalno iskalo.

Začela sva premišljevati o velikih sistemih, o velikih vprašanjih življenja. Z neskončno hvaležnostjo se spominjam, da mi mama in oče ob mojih nemirnih vprašanjih nikoli nista dajala tolažilnih odgovorov, da bi me pomirila. Vsakemu mojemu »zakaj?« je ustrezal neki nadaljnji »zakaj?« mojega očeta, ki me je na tej poti iskanja še posebej spremljal. Tudi mama je odgovarjala na moja vprašanja z veliko modrostjo. Zelo spodbudno je bilo živeti v stalnem iskanju resnice, ki smo jo skupaj iskali v Svetem pismu, še zlasti v evangeliju, ki ga nismo razumeli preprosto kot zanimivo pripoved, ampak kot besedilo, ki ga je treba poglobiti tako, da ga udejanjamo v življenju.

Odgovori, ki sem jih našla, so bili vsekakor prepričljivi, ker je bila izkušnja Božje ljubezni veliko močnejša od vsakega dvoma o ljubezni Boga.

Čeprav sem se toliko pogovarjala s starši, sem si še bolj kot to, da bi se mi stvari posrečilo razumeti z umom, želela, da bi se vedno bolj zavedala, kako se ob tej konkretni izkušnji Božje ljubezni vse drugo raztaplja kakor sneg v soncu. Če imaš izkušnjo sončne svetlobe in toplote, ne moreš dvomiti o obstoju sonca, in tako je bilo z mojim odnosom do Boga; čutila sem se zaobjeta v Božji ljubezni. V duši sem izkušala njegovo svetlobo in toploto, in to je bilo močnejše od vsakega dvoma, ki je objestno trkal na vrata mojega razuma.

Postopoma sem v luči Svetega pisma tudi razumela, da Bog, ki je ljubezen, ni mogel drugače, kakor da nas je ustvaril svobodne, do te mere, da lahko spreminjamo njegov načrt, v katerem na začetku nista bili predvideni ne smrt ne bolečina: *»Bog je ustvaril človeka za nepropadljivost in ga naredil kot podobo lastne izjemnosti. Smrt je stopila v svet po hudičevi nevoščljivosti«* (Mdr 2,23–24).

Tako sem začela spoštovati skrivnost vsemogočnosti Boga, ki se zato, ker je ljubezen, ustavi pred svobodno voljo ustvarjenih bitij, da lahko vedno izbirajo med dobrim in

zlim. Začela sem dojemati odgovornost tega velikanskega daru in tega, da lahko iz vsake naše odločitve vzniknejo bolečina in trpljenje za naše življenje in za življenje mnogih. Iz besed Svetega pisma sem doumela, da bolečina in smrt nista bili v Božjem načrtu za človeštvo, ampak sta vstopili na svet zaradi tega, ker so svobodo napačno uporabljali predvsem Lucifer in angeli, ki so mu sledili, pa tudi zaradi vsake človeške odločitve za zlo.

Zavedati sem se začela dejstva, da obstaja tudi možnost, da se na Božjo ljubezen ne odzoveš. Toda ta naša zmožnost, da rečemo Božji ljubezni »ne«, ki je povezana z »ne«-jem Luciferja, ki je nasprotoval načrtu Božje ljubezni do človeštva, lahko v duši povzroči »duhovno smrt« in vodi k izkušanju pekla že na tem svetu. To dobro razlaga sveti Pavel: »*Plačilo za greh je smrt*« (Rim 6,23).

Skrivnost svobode mi je zbujala občutek odgovornosti. Čutila sem se poklicana, da odgovorim na ljubezen Boga in izkušam polnost veselja, h kateri nas je poklical Bog. Začela sem doumevati, da se je človeška tragedija začela predvsem zaradi izrecne zavrnitve nekega ustvarjenega bitja, ki je že po imenu imelo v sebi neko svetlo perspektivo (Lucifer namreč pomeni »prinašalec luči«),³ a je sklenilo, da bo popolno Stvarnikovo nasprotje. Bog je luč, Lucifer je tema; Bog je resnica, Lucifer je oče laži; Bog je občestvo, Lucifer je ta, ki ustvarja delitve; Bog je življenje, Lucifer prinaša smrt. Še kot deklica sem ponotranjila, da vsak moj mali ne Božji ljubezni, vsako najmanjše neujemanje z Gospodovi mi predlogi lahko povzroči sadove trpljenja v mojem življenju in življenju drugih ljudi. Še zdaj se spominjam prve laži, ki se mi jo je posrečilo v igri izreči moji mami, ko sem posnemala neko prijateljico, ki se je pogosto lagala. Ustavila je avto, me resno pogledala in mi dala blago klofuto. Nikoli več nisem izgovorila laži, ker mi je ta klofuta dala

³ Dobesedno »*tisti, ki nosi luč*«. Op. prev.

jasno zavest o tem, kako pomembno je, da smo vedno pošteni do vseh.

Mama me je vedno vzgajala z veliko naklonjenostjo, ljubeznijo, resnico, modrostjo. Bila je oseba, polna luči. Dan za dnem mi je pomagala spoznavati pomen greha, ki ni preprosto v tem, da zagrešimo neko zlo dejanje, ampak je odločitev, da se zapremo pred Božjo ljubeznijo. Začela sem se zavedati, da je vse dovoljeno, vendar nam vse ne koristi (kot nam pravi sveti Pavel v Prvem pismu Korinčanom 6,12).

V tistem času smo živeli v Cagliariju in moje dneve so napolnjevali številni prijatelji, igre, vedrina. Poleti smo vsak dan šli na morje. Bili smo trije otroci (četrtega, Carla, nisem poznala, ker je po nekaj mesecih življenja že odšel v nebesa zaradi prirojene napake na srcu): Marco, Luca in jaz, ki sem bila najmlajša pri hiši. Oče je bil eden od vodij organizacije Automobile Club in poklicni stres, ki je bil posledica zelo napornega dela, je pri njem povzročil močno živčno izčrpanost, ki ga je pregnjala vse življenje. Ta križ je na preizkušnjo postavil tudi brezskrbnost našega otroštva. Mama, Maria Teresa – toda vsi so jo vedno klicali *Mietta* – je študirala pravo, ker je želela stopati po dedkovih stopinjah (ki je bil prvi predsednik Prizivnega sodišča), toda potem je sklenila, da opusti delo in se popolnoma posveti nam, trem otrokom.

Ko sem imela pet let, se je v meni začela krepiti želja, da bi globlje doživljala mašo in prejela neskončen dar evharistije. S preprostostjo deklice sem zaznavala, da je prek posvečene hostije mogoče nadvse posebno občestvo z Gospodom, ne glede na to, kako nerazumljivo je bilo vse to za moj razum.

Nisem več dala miru staršem in vztrajala sem, da hočem tudi sama k obhajilu. Občutila sem nekakšno zaljubljenost v Jezusa, zaradi česar ni bilo zame nič lepšega, kakor da bi mogla sprejeti Jezusa v svoje srce. Bila sem tako

vztrajna, da so nazadnje prosili nekega duhovnika iz Gibanja fokolarov, naj se nekajkrat sreča z mano in preveri, če je ta želja otroško navdušenje ali resničen notranji zanos. Duhovnik je po nekaj pogovorih z mano dejal, da lahko takoj grem k prvemu obhajilu, in to je bila zame čudovita novica.

Ta veliki praznik, ko sva z bratom Lucom, ki je starejši kakšno leto in pol (medtem ko je Marco pet let starejši od mene), pristopila k prvemu svetemu obhajilu, je potekal med nekim mariapolijem v Cagliariju, v navzočnosti več kot tisoč ljudi. To je bil izjemen dar, v katerem sem se globoko zavedela, da me Jezus, za katerega sem že na toliko načinov čutila, da mi je blizu, in ki me je vsak dan napolnjeval z oprijemljivo ljubeznijo, ljubi tako zelo, da je sklenil, da bo prebival v mojem malem srcu. Ko sem prejela hostijo, se mi je resnično zdelo, da sem se dotaknila neba, da sem bila izstreljena v raj in da so se vsa nebesa nekako izlila v mojo dušo. V sebi sem zaznala evharistijo kot vrata, ki združujejo nebo in zemljo, našo majhnost z neskončnostjo Boga, čas, ki smo ga poklicani živeti, s polnostjo večnosti.

Ko sem imela šest let, smo se preselili v Ancono, kjer smo ostali dve leti. Potem smo bili naslednja štiri leta v Brindisiju pred dokončno vrnitvijo v Rim. Navzlic temu, da sem se navezala na nove prijatelje, ker sem bila zelo družabna, ob selitvah nisem občutila bolečine ločitve. Za to je imela zaslugo skupnost Gibanja fokolarov, v kateri sem povsod našla duha skupnosti. Bila sem zelo živahna, vseč so mi bile vse vrste športa, zato sem se takoj začela igrati z vsemi in sem hitro navezovala nova prijateljstva.

V Anconi je bila živahna skupnost Gibanja in z mnogimi sem izkušala čudovito občestvo. Pogosto so prihajali k nam domov, vsak dan smo se srečevali pri maši in bili so mi v veliko pomoč na moji duhovni poti. Zaznamovalo me je prizadevanje v iskanju, kako v vsakodnevnem življenju utelešati zgled Marije in Jožefa v Nazaretu in njuno veselje,

sad doslednosti pri tem, da sta v vsakdanji preprostosti majhnih stvari živela, kar predlaga evangelij. Resnično sem bila očarana nad fokolari, ki v polnosti živijo v svetu in hkrati vse svoje življenje posvečajo Bogu. Moja vzgoja ni bila teoretična, ampak praktična: premišljevali smo o evangeliju in se vsak mesec skušali osredotočiti na to, da v življenju udeležimo posebni stavek, ki ga je predlagala in komentirala Chiara Lubich: *Besedo življenja*. Že od otroštva mi je mama pripovedovala o življenju svetnikov in name je naredilo velik vtis, ko sem dojela, da so ti ljudje vse pustili, da bi dosegli občestvo z Bogom. Od tod poslednja gotovost, da če hočem dati svojemu življenju smisel, ni ničesar večjega in lepšega, kakor da si prizadevam za polno in popolno občestvo z njim, ki je Ljubezen, to je, da živim hrepenenje po svetosti.

Z navdušenjem sem brala zgodbe o svetnikih, npr. o Tarziciju, ki je umrl v 3. stoletju, ker je branil evharistijo. Ideja teh prvih kristjanov, ki so dali življenje za Jezusa, je v meni prebudila željo, da bi tudi sama postala mučenka. Mislila sem, da je možnost dati življenje zanj, ki je Ljubezen, umreti kot mučenec in tako oditi naravnost v nebesa, nekaj čudovitega. Svetniki, ki so me najbolj navduševali, so bili: apostol Janez, učenec, ki je imel glavo na Jezusovem srcu, da bi mu pokazal vso svojo ljubezen; Frančišek Asiški zaradi svoje korenitosti, zaradi svoje nore ljubezni; sveti Pavel zaradi svoje svete gorečnosti za evangelizacijo; mala Terezija iz Lisieuxa zaradi preprostosti »male poti«, načina, kako je v majhnih stvareh živela ljubezen do Jezusa. Pozneje sem bolje spoznala tudi Janeza Boska in Terezijo iz Avile, mama mi je v branje priporočila njeno avtobiografijo, potem pa njeno knjigo *Notranji grad*. Veličina te žene in njeno junaštvo na poti mistične askeze v molitvi sta me resnično osvojila. Pri don Bosku me je navduševala njegova božanska modrost, ko si je izmislil vse, kar je le bilo mogoče, da bi dal spoznati Božjo ljubezen dečkom, posebno še

tistim najbolj odrinjenim in trpečim. Od teh svetnikov sem se naučila nekaj, kar je zame bistveno: imam samo eno življenje in ga ne smem zapraviti, živeti ga hočem za nekaj velikega, za nekaj, kar ne mine: samo Bog ne mine, samo ljubezen ostane.

BOG JE LJUBEZEN IN NAS NESKONČNO LJUBI

Skupaj s svetniki iz preteklosti me je navdušujoče očarala tudi še živeča osebnost: Chiara Lubich: žena, ki je zato, ker je zaupala v Boga, povzročila neverjetno spremembo v življenju tisočev ljudi. Že od malega so mi starši govorili o njej, o tem, kar je govorila, o stvareh, ki jih je počela.

Moje prvo osebno srečanje z njo, ki je zaznamovalo temeljno obdobje mojega življenja, se je zgodilo novembra leta 1977, med kongresom »Gen 3« – tako se imenujejo otroci, ki pripadajo Gibanju fokolarov – v kraju Rocca di Papa, kjer je Chiara odgovarjala na naša vprašanja. Neka članica Gen 3 jo je prosila, naj nam zaupa, kaj je njena skrivnost. Vprašanje je v meni zbudilo veliko radovednost. Takoj sem pomislila: »Kdo ve, kakšno nenavadno stvar nam bo zdaj povedala ...«

Kot sem izkusila tudi kasneje ob številnih drugih priložnostih, nas je Chiara presenečala s svojo sposobnostjo, da

vsakomur približa tudi najbolj nerazumljive skrivnosti. Začela nam je govoriti o zapuščenem Jezusu, skrivnosti, ki se mi je še zdaj ne posreči dobro razumeti, ker se mi zdi prevelika. Toda v tistem trenutku sta bili moč njene karizme in prisotnost Svetega Duha tako močni, da se mi je vse zdelo jasno. Njene besede so bile maloštevilne in klene: »Moja skrivnost je ljubezen do zapuščenega Jezusa. Odkrila sem, da je v vsakem križu, v vsaki bolečini skrivnostna navzočnost Jezusa, ki je iz ljubezni prevzel nase vse naše trpljenje. Zato vsakokrat, ko pride kakšna bolečina, praznujem, ker je prispel tudi Jezus.«

Ko je z nami podelila, da vsako trpljenje ni samo preizkušnja, ki smo ji podvrženi, ampak tudi možnost za »srečanje« s križanim Jezusom, je bilo to zame razodetje. Kar je izraženo v Prvem Janezovem pismu – *»Ljubezen spoznavamo po tem, da je On dal življenje za nas; in takó smo tudi mi dolžni dati življenje za brate«* (3,16) –, je bilo na novo razloženo, in to je bilo zame neverjetno odkritje. V tistem trenutku, ko sem pomislila, da je Jezus dal svoje življenje zame, sem začutila, da me je zadela ognjena puščica. V novi luči sem razumela, da Bog ni samo ljubezen, ampak mene osebno tako zelo ljubi, da je zame daroval svoje življenje, da je nase prevzel vsak moj klic, vsako mojo solzo, vsako mojo tesnobo, vsako mojo temino, vsako mojo rano, in vse to prepojil s svojo velikansko ljubeznijo.

Takoj se je v mojem srcu porodila nova silovita želja: če Bog mene ljubi tako močno, da je zame dal svoje življenje, je nemogoče, da ne bi vsega svojega življenja porabila za to, da se odzovem na to ljubezen. Hočem mu dati svoje življenje, v polnosti in celovito. Ob koncu pogovora nas je Chiara Lubich izzvala: »Naj dvigne roko, kdor hoče zapuščenega Jezusa izbrati za vse svojega življenja.« Moj »da, tukaj sem!« v tistem trenutku ni bil zanos navdušenja, ampak resna in prepričana odločitev, da se bom popolnoma dala Bogu. Dvignila sem celo obe roki in potem, med mašo, sem

izkusila silovito željo, da takoj posvetim vse svoje življenje Bogu. Stara sem bila samo enajst let, toda občutila sem, da nimam toliko časa, da bi ga lahko zapravljala. Moja obljuba je bila jasna: »Jezus, hočem ti dati svoje življenje in hočem te izbrati kot moje vse. Zdaj, takoj. Hočem živeti tako, da te iščem v vseh ljudeh, ki trpijo, v vseh bolečih okoliščinah, hočem dokazati, da te ljubim z vsem svojim srcem in ne dopustiti, da bi bila zapravljena ljubezen, ki te je stala krvi.«

Ob koncu srečanja sem stekla h Chiari, zahvalila sem se ji in jo objela z velikansko hvaležnostjo. To sem storila zelo diskretno, ker sem se zavedala, kako zelo jo neprestano vsi oblegajo kljub njenemu slabemu zdravju. Od tedaj nisem imela veliko priložnosti, da bi jo osebno srečala, čeprav sem ji pogosto pisala. Več let pozneje sem imela z njo dolg pogovor, da bi preverila svoj klic v Nova obzorja.

Iz tiste izkušnje »binkošti« se je začela moja ljubezen do evangelizacije, ker sem v srcu občutila močno željo in odgovornost, da vsakomur prinesem dar veselja, vstajenja, miru, ki izhaja iz izkušnje Božje ljubezni. Do tistega trenutka sem bila vsekakor močno prevzeta od Boga, toda to je bilo osebno in intimno, zato tega nisem delila s svojimi prijatelji, ampak samo s člani Gen 3, s katerimi sem imela duhovna srečanja. Ob vrnitvi v Brindisi je bil v meni nezadržan ogenj, zaradi katerega si nisem mogla kaj, da ne bi vsem zaklicala, da sem našla odgovor na to, kar je iskalo moje srce.

S preprostostjo male deklice sem skušala povabiti svoje vrstnike, da bi skupaj premišljevali in živeli evangelij. Prej sem še čutila strah pred sodbami in kritikami, zaradi česar sem se izogibala temu, da bi povedala, da hodim k maši. Bala sem se, da se bodo norčevali iz mene. Po kongresu Gen 3 pa mi ni bilo več važno, kaj bodo o meni mislili drugi, ker sem odkrila resnico, ki osvobaja, izkusila sem veselje, polnost, ki ju ni mogoče razložiti z besedami, in sem ju

hotela podeliti z vsemi. Čudovito je bilo izkušati, da Jezus ne daje samo ognja in miru, ampak tudi novo svobodo v odnosih z drugimi. Moji prijatelji so bili večinoma očarani nad stvarmi, ki sem jih pripovedovala. Sprejeli so moj predlog, da skupaj začnemo srečanja, na katerih smo v središče postavili Božjo Besedo in si skušali pomagati, da bi živeli po evangeliju. Med seboj smo podelili svoje preproste izkušnje in sadove, ki so izhajali iz njih. Evangelij je bil zame vedno nekaj, kar je treba odkriti v celoti, in poskušala sem se izboljšati na raznih področjih. Če je bilo treba kaj pomagati doma, sem to skušala storiti z ljubeznijo, ne da bi kdo opazil, da sem se tako vadila v zastonjskosti. Bolj sem bila pozorna do otrok z večjimi težavami, in če je bil kdo izključen iz kakšne igre, ker so o njem menili, da je preslaboten, sem skušala storiti vse, da bi ga vključila ... čeprav mi zmagovanje nikakor ni bilo neljubo. Če je kdo storil kaj, kar me je prizadelo, sem mu skušala takoj odpustiti, ne da bi gojila kakšno zamero. Tako sem izkušala mir, ki zacveti ob odpuščanju. V to sem se podala z vsem srcem, da se ne bi ustvarjale delitve med mojimi brati in med prijatelji. Če se je kdo prepiral, sem čutila obvezo, da naredim, kar je v moji moči, da med vsemi vzpostavim mir. Kadar je nastopilo trpljenje, sem skušala uresničiti, kar nam je predlagala Chiara: pripraviti praznik križanemu Jezusu, tako da vsako bolečino darujemo Bogu. Čim bolj sem si prizadevala, da bi živela po evangeliju, tem bolj sem izkušala mir, notranjo svobodo, veselje, ki so postajali čedalje globlji.

V Brindisiju sem že hodila v višje razrede osnovne šole, saj sem začela šolo pri petih letih. Ukvarjala sem se s športom *taekwondo*, ki mi je bil zelo všeč, ob popoldnevih sem se igrala na vrtu. Z bratoma in številnimi prijatelji smo se igrali tudi z žogo. Vsi so navijali zame, ker sem bila edino dekle, ki je bilo dobro pri nogometu.

Bila sem odločna vesela deklica in z vsemi sem se dobro razumela. Zelo redko sem se razjezila, toda nekajkrat, ko

se mi je to zgodilo ... se mi je bilo bolje izogniti! Še posebej se spominjam dveh primerov. Nekega dne sem bila v vinogradu pred našo hišo skupaj z Marcom, Lucom in drugimi prijatelji. Igrali smo se tako, da smo plezali na drevesa, in v okolici je bilo nekaj otrok tako imenovanih »barakarjev«, brezdomcev, ki so živeli v barakah na obrobju Brindisija. Eden od teh fantkov se je zato, da bi name naredil vtis, začel objestno vesti prav do Marca (ni vedel, da je moj brat). Zbil ga je na tla in se potem začel zaganjati tudi v Luca, ki je takoj pritekel Marcu na pomoč. Sedela sem na veji in v nekem trenutku sem videla, da bo ta fantič udaril tudi Luca. Kri mi je zavrela in z drevesa sem mu dobessedno skočila na hrbet, zbila sem ga na tla, prijela njegovo glavo in jo večkrat udarila ob zemljo. A nenadoma sem se ustavila, saj sem se zavedela, da pretiravam. Bil je zares komičen prizor: bimec, ki se je pred vsemi svojimi prijatelji znašel na tleh, na milost in nemilost prepuščen deklici, ki ji v tistem trenutku še za Boga ni bilo mar!

Ob neki drugi priložnosti sem z Lucom igrala tenis. Izgubil je, zato se je nekoliko razburjal in me tudi žalil, jaz pa sem se slabo počutila, ker sva se sicer vedno strinjala. Izbruhnila sem: »Ti si debeluh.« V tistem času je res imel malo trebuščka preveč in sem ga zato zadela v šibko točko ... in končalo se je z metanjem kamnov. Spomnim se, da sem imela v roki lep kamen in sem mu ga že hotela vreči, ko sem se zavedela tveganja, da ga zares lahko poškodujem. Takoj sem se umaknila od njega, da se je razburjenje poleglo brez prevelike škode. Ob teh dveh pripetljajih sem doumela, da moram svoj ognjevit značaj ukrotiti, sicer me lahko to resnično pripelje do tega, da bi storila kakšno neumnost.

Sledilo je še eno srečanje s Chiaro, na katerem nam je govorila o svetosti, in povedala je nekaj zelo lepega: »Ljudje imajo na razpolago veliko načinov, kako porabiti življenje. Svetniki so razumeli, da Bog ne mine. Pustili so se obleči v Božjo luč in si niso izbrali svojih malih projektov, ampak

so se prepustili Božji volji, da bi uresničili veliki načrt Boga.« Kakor v preblisku sem se zavedala, da v vsakem trenutku izbiram med Božjo voljo in voljo »jaza«. Razumela sem, da ima Bog v svoji velikanski ljubezni načrt za vsakogar od nas: če ga sprejmemo, se naše življenje ne konča v temi, ampak ostane kakor svetla sled na obnebju večnosti; če pa se zadovoljimo s svojimi malimi načrti, lahko prav tako počnemo zelo lepe stvari, a je, kakor da se naše življenje ni v polnosti uresničilo.

Geslo, ki nam ga je zaupala: »Svet boš, če boš svet takoj,« se je silovito vtisnilo v moje srce. Jasno mi je bilo, da bo moj odziv Jezusu toliko bolj celovit, kolikor bolj si bom v vsakodnevnem življenju prizadevala za svetost v zahvalo za njegovo ljubezen, za katero sem občutila, da me čedalje bolj objema in prevzema. Tako sem v tistem času tako pri igri kakor pri študiju in domačih opravilih občutila, da lahko Jezusu vedno podarim kakšno majhno darilo. Zato sem vse stvari delala z ljubeznijo in ponavljala: »Zate, Jezus,« tako kot nam je predlagala Chiara. Kdaj se mi tudi ni dalo učiti, toda to sem vseeno počela z besedami: »To delam zate, Jezus.« Težko sem poslušala kakšnega človeka, toda z ljubeznijo sem ostala tam in ponavljala: »Zate, Jezus.« In tako dalje. Bolj ko sem skušala vsak trenutek živeti v ljubezni, bolj sem izkušala neverjetno polnost življenja, navdušenja, veselja. Občutila sem, da v meni raste ogenj, v katerega sem želela vključiti toliko drugih.

Tudi iz tega razloga je bila selitev iz Brindisija v Rim pri dvanajstih letih nekoliko bolj boleča od prejšnjih. Čutila sem nekakšno duhovno odgovornost do prijateljev, s katerimi smo skušali živeti evangelij, ker sem bila nekako njihova referenčna točka. Zdelo se mi je skoraj, da zapuščam »otročičke«, ne glede na to, da sem bila tudi sama majhna kakor oni. Toda v mojem srcu je bilo temeljno zaupanje: izbrali so Jezusa in bodo torej še naprej hodili za njim, on bo poskrbel zanje.

TRETJE POGLAVJE

V LETIH SREDNJE ŠOLE – SREČANJE S SMRTJO

VRimu je imela moja družina hišo na Montesacru, na severovzhodnem delu mesta, in prvo skupino prijateljev sem imela na trgu Sempione. Jeseni leta 1979 sem začela hoditi v naravoslovno gimnazijo v Nomentano,⁴ v ulico Bufalotta, in znašla sem se v skrajno pregretem ozračju ideoloških in tudi fizičnih spopadov med nasprotnimi skrajnostmi. Spominjam se, da je februarja 1980 prišlo do umora Valeria Verbana, devetnajstletnika z levice, ki so ga umorili mladi z desne: ta umor je bil nekakšen vrhunec razburkanega ozračja, ki je po svoje pretresal in vključeval vse nas dijake. Tudi jaz sem zaznavala zahtevo po družbenopolitičnem udejstvovanju, da bi sodelovala pri resnični prenovi družbe. Toda prepričana sem bila, da največja družbena revolucija, ki si jo lahko zamislimo, ni tista, ki jo

⁴ Ime pete rimske četrti. Leži na severovzhodu mesta, v zavetju zidov cesarja Marka Avrelija. Op. prev.

predlagajo skrajne skupine, ampak tista, ki jo je prinesel Jezus Kristus z ideali evangelija. V tem ozračju se je torej v meni ukoreninilo prepričanje, da naj se udejestvujem za revolucijo krščanske ljubezni.

Z mladimi iz gibanja Gen smo sodelovali pri raznih pobudah za podporo ljudem v težavah. Izkoristili smo vsako priložnost, da smo si izmislili kaj takega, kar bi moglo prispevati k rešitvi nekega določenega položaja. Vse stvari sem doživljala z velikim navdušenjem in globoko strastjo, in čim bolj sem si prizadevala, da bi se darovala za druge, tem bolj sem občutila, kako v mojem srcu raste veselje.

Polno veselje, globoko, nezadržano. Hotela sem ga prinesiti, o njem spregovoriti vsem ljudem. Moja glavna želja je bila, da bi kar največ ljudem pomagala spoznati Božjo ljubezen. Ob vsaki priložnosti sem podelila svojo najpomembnejšo izkušnjo: Kristus je pot za polnost miru, veselja, ljubezni, svobode. Mnogi od mojih prijateljev so bili daleč od vere, a so mi hoteli dobro, cenili so me, ker so bili očarani nad mojim nalezljivim navdušenjem. Pogosto in z veseljem so šli z mano, kadar sem jim kaj predlagala, dokler niso začeli z mano deliti istih idealov.

Nekaj mesecev potem, ko sem prišla v Rim, me je Rinata iz Gibanja fokolarov, odgovorna za področje Gen 3, umestila v »Enoto mavrica«, v skupino, ki koordinira gibanje Gen 3 v pokrajinah Lazio, Abruzzo in Sardinija. Bila sem privilegiran opazovalec resničnosti mladih. Zaradi številnih pobud v teh treh pokrajinah sem imela poleg prijateljev iz šole in moje družbe priložnost srečati številne vrstnike iz najrazličnejših okolij in z različnimi izkušnjami. Bilo je tudi veliko mednarodnih srečanj. Z veliko gnanostjo se spomnim, kako smo organizirali Genfest na stadionu Flaminio. Z mladimi iz Rima smo pripravili zelo zahtevno koreografijo. Tam so bile skupine z vsega sveta, ki so uprizorile svoj umetniški prispevek ali so pričevale, da bi posredovale evangeljsko sporočilo. Lepo je bilo, da

Življenje Chiare Amirante je polno čudežev in neverjetnih dogodkov, ki bi jim težko verjeli, če ne bi vedeli, da so resnični. Italijanka iz pekla ulice rešuje najbolj uboge v naši družbi in vsem ponuja novo veselje, ki izvira iz vere v Jezusa Kristusa. Njeno poslanstvo se je uresničilo v skupnosti Nova obzorja, ki se je že razširila po svetu. Posveča se ljudem, ki živijo v težkih razmerah.

Chiarina pripoved je ljubezenska zgodba med dekletom in Bogom, napeta kriminalka o srečanjih s posebljenim zlom, dokument o popolnem delovanju Božje previdnosti. Ta knjiga je lahko za vsakega izmed nas žarek upanja.

Življenjska zgodba Chiare Amirante je prava duhovna pustolovščina, pretresljiva in skoraj neverjetna pripoved nekje med sanjami in resničnostjo. Dokazuje, kako neverjetnih del in hkrati preizkušenj, tako rekoč čudežev, je sposobno srce, ki se je brez pridržkov, z neomajno vero v Božjo ljubezen, veselo in navdušeno predalo Bogu, da bi postalo orodje v njegovih rokah.

msgr. Andrej Glavan, škof

Chiara nam svojo zgodbo pripoveduje brez sramežljivosti, brez zadržkov, da bi vsak od nas našel moč in enkrat za vselej pogumno izbral in se postavil na stran luči, resnice. Tiste resnice, ki je življenje, in tistega življenja, ki nam lahko že na tem svetu podari drobec raja.

Andrea Bocelli, tenorist

ZALOŽBA
DRUŽINA

19,90 EUR